

Kočičičí (1.3.2018)

Kromě Mikeše, který si Vaška získal tím, že mu na oslavě švagrových narozenin snaživě vyšplhal po džínách a usadil se mu na rameni, jsem každou další kočku získala až po delším vysvětlování, případně rázným činem. A to i příchod Mikeše je schopen Vašek zpochybnit tvrzením, že jsem to chtěla já.

Samozřejmě, chtěla jsem ho, jako jsem už předtím chtěla mnoho jiných koťat, ale byla jsem dokonale zaskočena, když Vašek najednou povídal, že bychom si tedy Mikeška mohli vzít do Prahy. Myslím, že tehdy netrvalo ani čtvrt hodiny, než jsem od švagra přebrala stelivo a nějakou tu kapsičku a než jsme opouštěli uprostřed oslavy Karlovy Vary a mířili na Prahu. Mikešek byl zjevně nevhodný dárek k narozeninám, ale stejně, co kdyby si to Martin rozmyslel, co kdyby kotě chtěl někdo jiný?

Bertík k nám vlastně taky přišel poměrně lehce. Vašek byl celý naměkko z Mikeška a pod dojmem mého líčení, jak bude sám přes den v bytě strádat, když mu bude dělat společnost jen pes Anka, neuvěřitelně snadno souhlasil, že si pojedeme po černobílého kocourka s bílými ponožkami až k Mělníku. Kotelníček už ale byl zadaný, takže k nám nakonec doputoval Bertík, který jako by Kotelníčkoví z oka vypadl.

Po pár letech přibyla Rozárka. To bych nějak nerozpatlávala, protože to bylo komplikované a dokonce padla neuvážená slova „další kočka, nebo já“. Nakrmenou Rozárku jsem smutně vynesla zpátky na zahrádku před panelákem. Vzápětí přišel syn a hlásil, že na podestě sedí malá kočička. Vyběhla jsem ven, už tam byla tma, ale žádnou kočku jsem neviděla. Zkusila jsem zavolat Rozárko, kočička vyběhla po schodech – a šla se mnou domů a už tam zůstala. A Vašek doma zůstal taky.

Nyní se občas dohadujeme o domovské příslušnosti Blekouška. Já tvrdím, že je to taky naše kočka, jen bydlí venku. Vašek si stojí na svém, že máme jen tři kočky a že je to až dost. Občas mu dokonce říká ten černej venkovní hajzlík, to když si položí vedle garáže tašku a Blekouš ji hbitě označuje, stejně jako si už označoval naši garáž, náš zahradní domeček, naše zatravňovací dlaždice i mě, když jsem si přidřepla, abych vytrhla kus plevele.

A tak nastal jeho čas. Vlastně už by z něj byl kočkour, kdyby nebyly takové mrazy, že Blekoušek nebydlí ve svém domečku na zahradě, ale chodí přespávat do statku přes ulici. Ale na stravu je pořád u nás.

Blekouš, kterého naše Emička přejmenovala na Blechouška, v těchto mrazivých dnech nejpozději v pozdním dopoledni naběhne pod okno a začne mňoukat. Kdybych ho náhodou neslyšela, tak mě na něj upozorní naše kočky, které jsou celé auf. Já bafnu dvě připravené kapsičky a běžím do zahrádky na krmné místo na sluníčku. Drbu Blekouška, než do sebe natlačí první kapsičku. Pak se ho zeptám, jestli by si dal ještě jednu. Blekoušek mňaukne, že ano, a tak dostane nášup. Aby vydržel mrazy a aby byl na zákrok v kondici. Po jídle se Blekouš plácne na záda, vystrčí pupík a chce drbat. Je to velmi společenský kocourek a myslím, že se těší na zahradnickou sezónu stejně jako já.

Doma pak mě kočky oskenují a je zjevné, že si o mně myslí, že jsem pěkná flundra, když se zahazuju s tím venkovním smraďochem. Ale naštěstí jim to nevydrží nikdy moc dlouho. Už za chvíli se jdou jeden po druhém pomazlit, pak si polehají na svá oblíbená místa a doma se rozhostí heboučkový kočičí klid a mír.

Už bych si nejspíš domov bez koček nedokázala představit. Toužila jsem po nich dávno a mám to štěstí, že jsou součástí mého života už víc než deset let.

A Vašek? Sice pořád každému tvrdí, že to jsou moje kočky, ale já vidím, jak mu dělá dobře, když se některá z nich k němu přitulí.

Jen Blekouš má teď dočasně zákaz.

{fshare}